

VROOM AANDENKEN AAN

MEVROUW

MARCELLA DE LEPELEER

weduwe van de Heer
ALFRED DE VALKENEER

geboren te St.-Martens-Lierde op 12 juli 1904 en
godvruchtig overleden in de St.-Elisabethkliniek
te Zottegem op 15 december 1994,
gesterkt door de HH. Sakramenten der zieken.

Marcella gaat in vrede dood. Het kaarsje gaat langzaam uit. Er wordt ergens een punt achter gezet. Er is het leven met Alfred tot in 1982. Sindsdien de twaalf goede jaren rechtover bij Mariette en Roger die haar verzorgen als een moeder. Ze krijgt het mooiste hoekje in de kamer en een bed om te slapen van welgedaan te zijn. Twaalf oogstjaren waarvan je zegt: "Lieve mensen, deze weldaad nemen ze me nooit meer af."

Als je meer dan negentig bent, laat je lichaam het afweten. Ik denk niet dat iemand op zo'n moment het erg vindt. Je bent vaker ziek, je hebt minder weerstand, je moet soms naar de kliniek uit ademnood of omwille van te weinig hartkracht. Moe van leven? Heb je dan het gevoel dat je alles hebt meegemaakt wat een mens kan meemaken en dat het dan genoeg is? Dat helpt misschien bij sterven.

Je leeft zoals je denkt te moeten leven. Je bent tevreden en dankbaar om mensen die je nabij zijn. Dat zal ook wel helpen. Er is een dag dat ze je vragen hoe je het maakt. "Goed", zeg je dan en je hebt er alle reden voor. Niets blijft echter duren. Vertrouw erop dat de wereld na jou verder om de zon blijft draaien. Leven is dagelijks een beetje sterven. Sterven is loslaten en toevertrouwen aan wie trots na jou komen.

Het zijn de korte dagen vóór Kerstmis. Dagen van mist en onhelder zicht. Veel blijft verborgen. Het kleine aardse leven is gehuld in de ochtendmist die het zicht op het veelzijdig licht ontnemt. We zullen straks minder lijden aan het donker. Als het nieuwe licht ons zal herinneren aan de wijsheid van menslievendheid.

De families **DE LEPELEER, DE VALKENEER,** **BATSOENS en GAUBLomme,**

zijn U dankbaar voor uw blijken van
kristelijke deelneming in hun rouw.